

A ZECEA ZI MONDIALĂ A TEATRULUI 27 MARTIE 1971

PABLO NERUDA

Mesaj Internațional

Undeva, la Montevideo sau poate la Caracas, am văzut **Prețul** de Arthur Miller. Mi-a plăcut pînă la durere. Era un Cehov dur, necruțător, fără zîmbet.

Am plecat de la teatru și l-am lăsat în urma mea : voiam să uit această amară exactitudine.

Am văzut în același an la Paris o piesă păroasă, cinică și lipsită de măsură. Mi-a plăcut prin excesele ei, prin electrici-

tatea ei erotică, prin posibilitățile de rupere cu trecutul pe care le oferea.

Am plecat de la teatru și am văzut cu dulce emoție străzile gătitе de iarnă, copacii neclintіți, oamenii ocupați.

Am lăsat în urma mea această violență a teatrului, am uitat îndată paroxismul său premeditat.

Cred că epoca noastră oscilează între asemenea fluctuații, între adevărul care ne lasă nesatisfăcuți și o speranță care nu e încă împlinită.

Teatrul a spart coaja unui enorm ou de struț : noi, oamenii, așteptăm stînd pe scaune, de la primul pînă la ultimul rînd, ca pasărea cea nouă să înceapă să umble, să zboare.

E limpede că zidurile s-au prăbușit și că pe cele șapte insule din cele șapte mări care alcătuiesc lumea, toți vor să construiască, toți vor să cunoască și să recunoască, cu toții vrem să ne vedem în teatru așa cum am fost și așa cum vom fi.

Poezia e pîinea mea cea de toate zilele: nu sînt decît un poet din Chile, un om care se află aproape și departe de fiecare dintre voi, bărbați și femei ai teatrului mondial.

Mă încumet totuși să mă gîndesc la ceea ce vom avea cîndva cu toții : un teatru simplu dar nu simplist, critic fără a fi inuman, un teatru fără îngrădiri, care înaintează năvalnic ca un fluviu al Anzilor, impunîndu-și pretutindeni propriile maluri.

